

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ РУМПИ-РУМП СКИОР

chitanka.info

Днес Румпи-румпи за първи път видя сняг. Все още дремеше, когато татко му го побутна:

— Стани да видиш! Дошла е зимата!

Румпи-румпи излезе на двора и присви очи — бялата покривка пред него проблясваше на утринното слънце с безброй искри. Снегът започваше от техния двор и свършваше чак до отсрещната планина, която също проблясваше в синьото небе. Всичко наоколо — и къщи, и дървета, даже леките коли от двете страни на стръмната улица — имаха отгоре си по една бяла шапка. Като че ли всички те мълчаха и не помръдваха нарочно, за да не им паднат белите шапки на бялата земя.

И тъкмо се удивляваше на тази неподвижна бяла картина, Румпи-румпи забеляза, че отгатак хълма, по склона на снежната планина, се движат някакви разноцветни точки.

— Татко — извика слончето. — Едни шарени точки мърдат нагоре-надолу по планинския склон! Ела да видиш и ти!

Баща му се показва от къщата и погледна натам, накъдето бе извил глава Румпи.

— Точките ли?... Аха, нищо особено — това са хора, които се пързаят на ски... Наричат ги скиори — рече той и отново се скри на топло в къщата.

— Скиори... А за какво ли са отишли чак там? — замисли се слончето. — Не могат ли да се пързаят по-близо до зоологическата градина, та и аз да погледам?

Смукна с хобота си малко сняг и го издуха сърдито към планината. Ала планината не отвърна на палавата му закачка.

Тогава на слончето му хрумна нещо по-интересно — щом скиорите не искат да дойдат при него, тогава защо той да не отиде при тях? Ей къде е планинският склон — по снега, по снега и право при скиорската пързалка!

Речено-сторено. След малко Румпи-румпи вече крачеше през пухкавата белота и си пееше:

*Брей, че сняг!
От всяка стъпка
чувствам аз
студена тръпка.*

*Но по склона —
чудно нещо! —
вече
става ми горещо!
Значи
в снежния простор
бива ме
и за скиор!*

Румпи само си пееше така — той още не знаеше какви скиорски вълнения го очакват по-нататък.

А ето какво се случи по-нататък. Слончето достигна една шумна и бистра рекичка, дълго вървя покрай бързите и вълни, после премина по дървено мостче, изкачи стръмна пътека сред гората и накрая излезе на слънчева поляна. Задъхан и замаян от внезапната ярка светлина, Румпи се огледа...

На снежната поляна стърчеше дървена къщичка без врати и прозорци, от която излизаха весели момчета и момичета и бързо се спускаха надолу. Те бяха стъпили на дълги летви с извити отпред краища, бодяха снега с тънки тояжки, докато се засият, и след това надаваха глас:

— Пииистааа!

Румпи мигом разбра, че това са скиорите, за които му говореше баща му. Досети се също така, че дългите летви, на които те се пързалиха, се наричат ски.

— Здравей, Румпи! — звънна зад него познат детски глас. Слончето се обърна и видя момченцето — същото онова момченце, с което заедно ходиха на кино. Ала сега то не беше в сини панталонки, а имаше върху себе си червена грейка и червена плетена шапка. Момченцето крачеше към дървената къщичка, сложило на рамо дълги, по-дълги от него, ски.

— И ти ли си дошъл да се пързалиш? — попита усмихнат приятелят му.

— Аз ли? Ами аз дойдох... хей тъй — само да погледам! — смутено отвърна слончето. — Обаче ще ти кажа честно — пързалката... много ми харесва!

— Искаш ли да покараш малко моите ски? — неочаквано попита момченцето. После бързо прибави: — Ама наистина малко, само в крайчеца на баира — от дървената къщичка до мен.

Сърцето на Румпи затуптя радостно.

— Разбира се, че искам — извика той. — Благодаря ти много за поканата! Ех, как ще се пързулна сега — жъбът натам, жъбът насам, а след това — право при теб!

— Чакай, чакай! Не жъткай толкова силно! — прекъсна го момченцето. — Трябва най-напред да ти обясня нещо... Ще стъпиш върху ските и леко ще приклекнеш! И щом усетиш, че се засилваш прекалено много, сам падни на една страна. Всеки скиор в началото се учи да пада. Разбра ли ме?

— Лесна работа! — му отвърна гордо Румпи. — Това няма защо да го уча — на паданиците съм голям майстор.

Ала когато стъпи върху ските и те тръгнаха по баира, Румпи-румпа разбра, че да паднеш сам хич не е лесно нещо. Усещаше как ските го отнасят някъде встрани от момченцето, как поемат надолу по голямата стръмнина, ала не смееше да се катурне в снега.

— Падай! Чуваш ли — падай! — му подвикна неговият приятел и размаха ръце.

— Н-н-не м-м-мога! — искаше да му отговори Румпи, но докато изричаше тези думи, ските го отнасяха все по-надолу и все по-надолу от приятеля му. — Пи-пи-пи-пийиста! — нададе плачлив вик Румпи. — Па-па-па-зете се, че не мога да падна!

Чули този необикновен вик, скиорите един след друг спираха встрани от пързалката и удивено поглеждаха към летящото слонче.

— Колко бързо лети! — си говореха те. — Слонче на ски! Такова нещо не се вижда всеки ден!

А самият Румпи изобщо не знаеше как се оказа на най-стръмното и защо се движи толкова бързо. В ушите му фучеше леден вятър, край него светкавично прелитаха хора и дървета.

— Ма-ми-чкоо! Как да спра сегааа? — хленчеше Румпи, но ските му нямаха никакво намерение да спрат. Слончето видя, че отминава края на пързалката, ските му пресякоха и някакъв широк път, после се понесоха през полето... След това започнаха да намаляват своя лудешки бяг.

Тогава Румпи забеляза, че насреща се е появила зоологическата градина. Точно срещу него приближаваше ниската ограда, а зад оградата червенееше техният дом.

„Да става каквото ще, но тук вече трябва да скоча от ските!“ — си каза Румпи-румпи и затвори очи... Хайде-хоп! Ските се забиха в снега пред оградата, а слончето полетя в слънчевия въздух — превъртя се веднъж, после втори път и накрая тупна на краката си в средата на двора.

— А, Румпи! Тъкмо те търсех! — каза майка му. — Вече е време за обяд! Добре ли си поигра днес?

Румпи не отвърна нищо.

Когато се връщаше от следобедната си разходка, Румпи-румпи съгледа по голямата алея на парка една своя позната — шарената зебра. Тя стоеше неподвижна до дървената беседка и го гледаше с немигащи очи. Румпи приближи учуден и забеляза още, че по гърба на зебрата има някакви букви, а зад нея се показват розовите покриви на зоологическата градина.

„Чудна работа — си каза клончето. — Тази зебра изобщо не помръдва — нито с глава, нито с опашка... А нашата зоологическа градина е доста далече оттук, за да се виждат покривите ѝ.“

— Не се учудвай, Румпи! — прошепна зебрата. — Аз съм неподвижна, защото съм нарисувана. И всичко, което виждаш пред себе си, е само една рисунка. По гърба ми са сложени букви, които подсещат децата да посетят нашата зоологическа градина. Разбра ли?

— Аха... Разбирам — промърмори Румпи. — Не ми е ясно само как си се появила тук.

— Слушай внимателно — рече тихо зебрата. — Това не съм аз, а моята рисунка. Направи я един човек, който живее близо до парка. Той има най-различни бои и рисува всякакви животни.

— И слончета ли? — попита заинтересуван Румпи.

— Да. Мисля, че ти си лесен за рисуване — каза зебрата. — Защото нямаш шарки по гърба си. А виж, аз много работа му отворих... Нали съм цялата на тъмни и бели ивици — не можеш да разбереш къде свършва едната и къде започва другата.

— Така е... — съгласи се Румпи. — Обаче как да намеря този човек?

— Наричат го Художника — без да мига, отвърна зебрата. — Като излезеш от парка, в края на асфалтовата уличка ще видиш къщата му. На входната си врата е нарисувал паунова опашка.

— Че защо паунова опашка? — мръдна опашката си Румпи. — Толкова ли е красива?

— Не че е толкова красива, а за това, че се рисува трудно — рече важно зебрата. — Когато рисува паунова опашка, художникът топи четката си във всички бои.

— Разбирам — кимна Румпи. — Паун съм виждал... Ала художник — още не съм! Ще отида да видя къде точно живее този човек. Той може и моята опашка да хареса. А може и целия да ме нарисува!

— Може — отвърна зебрата. — Стига да има такова голямо платно.

Но Румпи-румпи не чу последните и думи, защото бързо закрочи по алеята. Като си вървеше, бодро си припяваше:

*Много се интересувам:
как изглеждам нарисуван.
Ех, ще видя изумен
Румпи да стои пред мен!*

Ала увлечено в песента си, слончето не усети как е направило малък завой и е тръгнало по друга алея. Затова, когато излезе от парка, то се намери не в края на асфалтовата уличка, а в нейното начало.

Пред него се изправи висока бяла къща с много балкони. А на един от тях стоеше русо момиченце с превързано гърло.

— Здравей, слонче! — махна му с ръка момиченцето. — Много се радвам, че си дошло на нашата улица! Зная, че живееш в зоологическата градина, ала аз още не съм влизала в нея... Ех, толкова ми се иска да видя животните там, а все нещо ми се случва — или се разболявам, или мама няма време!

— Ами аз бях тръгнал за друго място... — завъртя хобота си Румпи — но ако искаш... Искаш ли да отидем заедно в зоологическата градина?

— Не мога, слонче! Боли ме гърлото и не трябва да излизам на улицата. Татко и мама се страхуват, че пак ще тичам много и ще пия след това студена вода. Затова трети ден си стоя вкъщи... Знаеш ли колко е неприятно да не те пускат вън?

— Знам — отвърна Румпи. — Лошо е да стоиш затворен у дома. И с мен често се случва това. — После вирна хобот: — Чакай, чакай! Дойде ми наум нещо... Искаш ли още сега да видиш зоологическата градина?

— Да, много искам! — въздъхна момиченцето. — Но нали ти казах: пускат ме само до балкона!

— Добре, разбрах това... Но аз сега ще отида до другия край на уличката и ще се върна. Е, може да се забавя малко, но ще дойда тук преди залез-слънце... И ще ти донеса една изненада!

— Най обичам изненадите! — плесна с ръце момиченцето и загледа с любопитство отдалечаващия се Румпи. А Румпи вървеше надолу по стръмната уличка, подхванал нова песен:

*Ако някой е в беда,
аз ще му помогна, да!
Мога, даже и градината
сам да нося на гърбината!
Със рисунки най-добри
ще съм натоварен аз.
Хопа-тропа!
Раз-два-три!
Тропа-хопа!
Три-два-раз!*

— Хей, слонче! — подвижна му весел мъжки глас. — Слушам ти веселата песничка и нищо не мога да разбера от нея...

Румпи вдигна очи и видя пред себе си входната врата, на която беше нарисувана паунова опашка...

„Тук живее художникът“ — досети се слончето.

А вратата се отвори и пред него застана един брадат чичо с дълга четка в ръка.

— Нищо не разбирам! — повтори той. — Чух твоята песен и излязох да те попитам: за какви рисунки пееш?

— За твоите рисунки — отвърна слончето. — Днес срещнах едно болно момиченце, което не може да излезе от къщи... То много иска да види животните в зоологическата градина. Много те моля, чичо художник — нарисуй ги всичките на едно голямо платно, пък аз ще му ги занеса.

— Какво говориш? — удиви се художникът. — Че аз нямам толкова обширно платно, на което да събера всичките животни! Но я по-добре влез в двора, за да помислим заедно какво да правим...

Слончето завъртя опашка и внимателно се промъкна през широко отворената врата.

Доста време се забави вътре, но когато излезе на уличката, бе станало неузнаваемо — бе нашарено с рисунки цялото, от глава до пети. По тъмната му кожа можеха да се видят всички обитатели на зоологическата градина — и жълтата камила, и бялото пони, и кафявата мечка, и сребърната лисица, и бежовата маймунка, и розовото фламинго, и черната пантера, и пясъчно златистият лъв. По гърдите на слончето минаваха двуцветните ивици на зебрата, а на челото му се разперваше ярка паунова опашка.

Добрят художник наистина се беше постарал както трябва. Той не бе пропуснал да сложи върху него чертички от всяка своя боя...

— Браво, слонче! Браво! — извика отдалече момиченцето и ухапа удивено юмручето си. После се завъртя на място и русите му плитки подскочиха: — Ти наистина ми носиш най-голямата изненада! Колко много животни! И колко интересно помръдват при всяка твоя крачка! Благодаря ти, слонче!

— Нищо, нищо... — мърмореше доволен Румпи. — Нямаше голямо платно и художникът ги нарисува върху мен. Пък аз — ето: само донесох рисунките. Сега погледни и откъм другата страна!

Румпи се завърна в зоологическата градина едва за вечеря. Обитателите на градината го посрещнаха с весел шум:

— Я, нашият Румпи как е нарисуван!

— И вижте, вижте — има ни всички нас!

— Поспри малко, слонче, за да се видим по-добре!

Но слончето не намали крачка.

— Уморих се да ви нося всички на гърба си днес! — отвърна важно Румпи-румпи и побърза да се бухне в басейна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.